

■ ■ ■ II. Jelenések ■

JELENÉSEIM

Dávid fiai papok voltak,
Az én fiaim magyarok.
S kupámba bor helyett
Átkozott vér csorog.

Naszírok lépdelnek felém.
Újhold átkos éjjelén.

Élija és Elisa álmomban
Lelkem mellé telepedett.
Harcolj földrablók ellen,
Ezt hagyjuk neked.

Ámósz sziklaszava hasít hajnalt.
Baál prófétái Jezabel asztaláról élnék,
Hatalmasok parancsait zengik,
Jövendőjük repedt ének.
Eladják pénzért az igazat,
A szegényt egy öltő saruért.
Basánnak ünőivel vigadnak,
Minden szavuk hamis érv.

És nem folyik igazság, mint a víz,
Nem csobog, mint bővizű patak.
Népem, eladtalak, eladtalak.

Jesaja rekedt üvöltése eget repeszt,
Csillagok lehullnak.
A vidék kihalt. Városai felégetve.
Termése idegenek eledele.
Népe fogságra vetve.
Bevehetetlen városát, Sion szűz leányát
Erőszak fenyegeti.

S gyermekeim, mond Jesia, nevei beszélők,
A maradék visszatér, ő a legidősebb,
Siess zsákmányra és gyorsan prédára,
Ő másodfiam, ők tesznek értünk, ez sorsuk.
Papjaink prédikálnak, kezük teremtménye előtt

Hajolnak meg, világot ujjaik formálják.
S Jahve, seregek ura, rájuk döng, mi dolog,
Hogy népemet összezúzzátok,
Szegények orcáját összetöritek?

Míka szíve ostoroz,
Ez lop, amaz eloroz,
Lenyúzzák rólunk bőrünket,
Csontjainkat összetörik,
Ez örület!

Jeremiás forró fazekai
Észak felé tátják büdös szájuk,
Romlásra romlás,
A reggel kifosztott és kihalt.
Pusztulás, hegyomlás.

Jeremiás kezét Ezékiel fogja:
Királyságunk vállalása a legfőbb rossz,
Széthúzásunk tiszta nyereség.
Étel odakozmál, elrontott fazék.
Jó fügek és rossz fügek,
Ez a világ, szerencse dolga,
Milyen az eleség, a feleség.
Az új hajtás ki kell haljon,
Zümmögik varangyok,
Atyád amorita és anyád
Hettita asszony.

Várhatunk időtlen időkig
Fényes éjszakára,
Melyen Izráel kiszáradt csontjai
Életre kelnek,
S melyen az elűzöttek
Visszatelepülnek!

Szállj föl tetőgerincre, drága primás,
Liba, te zentai őshangszer,
Dávid igaz fia,
Ideje már hegedűdnék!

2007. március 25.

KOSZTOLÁNYINÁL

Kedvesemmel csöndkertben jártunk,
S a mi költőnk sírjánál megálltunk.
Zeniten zokogott anyátlan Nap.
Parázsló ijedelmek
Üvöltötték, hazátlan vagy!
Toronyórák ütöttek-verték,
Harangok lengtek, kilengtek,
Kongtak ijedten,
Kirekesztetten
A nagy, szent városban
A nagy, szent harangok.
S búttak bús vakondok
Hű virágok között.
Királyok gyöngyözött
Ősi koronája
Fülesbagoly szárnya
Alatt pihegett,
S e színezüst ligetet
Lengte lélek árnya.
Azzal beugrottunk feneketlen tóba,
Szemünkben bukdácsolt smaragd nyakú kácsa,
Kezünk között fészkelt egy fekete gólya,
Suhogott hollók örök szárnyalása,
Riasztott-repezstett varjak károгása,
Szent Teréz-templomunk búcsúja, bongása!

Szerelmetes Kába:
Minket megáldott
E város, ringattak harangok.
Röpködtek kegyelmes égnek
Árva, árva, árva galambok,
Szivárvány varangyok.
Lila, arany, skarlát gyertyák égtek
Tejfehér koszorú karján,
Énekek énekét szitálták szelek,
Gyémánt füvek, gyopáros gyökerek,
Ínséget kántáló kese fürgeteg,
S hantok közt halovány foltok.

A szegény kis gyermek
Mindent megálmodott.
Egy kikirics fölsikoltott:
Én itt vagyok, s itt leszek!
Úszott, hullámozott a sárga:
Rákszín, néma bogárka.

2005. szeptember 2.

KOSZTOLÁNYI KERTJE

A Pátria Szálló előtt
A sarkon
Áll a kisgyerek.
Csak áll és néz.
S nem látja őt senki sem.

Az autóbüszmegállónál
Tömeg.
Pizkosra gázolták a havat.

A kisiú áll.

Bár beletaposna
A sima hóba,
Hogy a bukszusok között
Ott maradjon a nyoma.

1985

BŐREGEREK CSÁTH FEJE KÖRÜL

Az ördögre hasonlítanak.

Aki ördöggel szövetkezik, maga is bőregér.
Denevér, mondanák az én szép Szabadkámon, az én szép Palicsomon,
körmös szárnyasok inváziójától nem tartanának.

Ó, Istenem, édes jó Istenem, látod, mivé leszünk?

És Desiré, szegény, aki mindig engem sirat, most fölnevet.

Az nem lehet, mondja.

Az nem lehet, visszhangozzák a palicsi évszázados fák, mocsári
tölgyek, a tó falevél hullámai, a megszálló zord katonák.
Más nyelvű hernyók.

Az nem lehet, mondom én, mondja az én szép feleségem, mondják
majd utánam sokára sokan, későbbi herélt korok utódai, az elfajzottak
kategóriáiból, akiket én észre sem vettem volna, mert az én
hegedűvonóm még igaz hangon szólt ám!

Hallotta valaki a vonó hangját?

Lófarok nyerítését, jajgatását égre?

Az nem lehet, súgják Tisza partján a füzek, kivetett sátánfejek,
Kapitány-réten a fekete gólyák, antracit csíkhalak.

Az nem lehet, hogy annyi szív hiába onta vért, sóhajt a költő,
aki tényleg az.

A költő elméje olykor elborul, isten rendelése, nemzet igaz gyásza.
Költő koromlét agra pontos virágszál. Szirmokon harmatcseppek.

Elvette tőlem kedvesem a tű hegyét, lakoljon!

Ott, a határon lakolt, megérdemelte, szemében összetört az ég,
Isten lakosztálya!

Isten lakosztályában puha nyoszolyák vannak. Kékek, rózsaszínek.
Nekünk egy sem jutott.

Desiré, örök barát, *120 éves szegény kicsi gyermek*, maradj magadra!
Isten ne büntessen miattam téged is!

(Koszló húsok énekelnek ádventi és más böjti miséken, húsvét előtt,
virágvasárnap és a nagyhéten, a kéttornyú templomban, gyönyörű
lányok, árva szép Szabadkán, könnyeiket törlik.)

Ó, Desiré, jöhettél volna bércek közelébe, fenyvesek honába, hozzám!
Ó, Desiré! Ó, Desiré!

Soha nem megyek én tehozzád, mondtad akkor Desiré a füstös,
csalóka Pestről. Szabadkáról, a mi meleg fészkünkről meg
elfeledteztél. Ó, Desiré, Szabadkát elfeledted, vagy mintha elfeledted
volna! S a tó vize? S a tó szeme?

Hol is gyökerezik az ember igazi emlékezete? Koponyacsontvarratai
között, agyában? Mintha márványkoporsóban lenne! Megbokrosodott
kentaurok nyihogásaiban? Holtat szépségéért szétpofozó, irigy
gnómok tehetetlen gyűlöletében? Valami véletlen mozdulatban?
Egy leány szilvaszemében? Hazug szerelemben? Szülőváros bűzlő
szennycsatornáiban? Szecessziós alkonyi árnyékokban?

Ó, Desiré, hallod a palicsi villamos csilingelését
virtuális szülőházad előtt?

Egyetlen igaz álmod az a virtuális villamos lehet. Csak az. Jaj, csak az,
a Palicsra vivő!

Túhegyeken, villámpólyában villamos száguld. Váltók szikráznak.
Váltók üvöltenek!

(A házunkban, ahol laktunk, fogorvosok álmodoznak. E lakot
szülőháznak mondták később egynémely hálás maradékok, és
emléktáblával meg is jelölték, mint a Varázsló szülőházát, de ez nem
teljesen igaz, mert ott telt a gyerekkor, de nem ez az igazi szülőház,
az nincs már meg, Desiré szülőháza sincs már meg, mert eltüntették
valamely kegyetlen ellenlbasaink. Egy fogszabályozó orvos dolgozott
itt később, akit a gyerekek igazán szerettek, s aki engem szívből
tisztelt, Desirét meg lelkéből imádtá, őszes szakállá volt, textilre

képet álmodó felesége volt, szellemében rám hasonlított, szeretett mindenkit, aki feléje nézett: megpattant az agya. Túlérett meggyek csöppentették létük legdúsabb vérét aszfaltra!)

Hajh, Desiré! Ledőlne-e a templom két tornya, ha én azt akarnám?
Torzó a legszebb alkotás. Ahhoz mindenki hozzátehet.

Dadogó felhők vonulnak az égen.

Egyszer együtt énekeltünk Brenner nagymamának Eulália napján.
Nagyanya könnye kicsordult, lecsöppent keze fejére.

(Csak egyszer van Budán kutyavásár, üvölt a magára maradt nép, az árvalányhajmező, vonítanak a csodás, járdák mentén őrködő árva gömbakácok ágbogai, mákonyos virágfürtjei.)

Ó, Desiré, szülőházad és szülőházam helyét is fölszántották, sóval behintették, azóta ott a fű sem nő, ne is nőjön semmi, ez a parancsok parancsa!

Ó, Desiré, kertetek helyén, bukszusok helyén, virágok helyén, anyád-
apád, Pacsirtád léptei nyomában kocsmaasztalok sóhajtanak búsan,
lapjukra árva bor kiömlik, lapjukon minden szertefoszlik.

No ezért is a túhegy.
Amelyen át sok ezer csodás Kelet.

Csodás Kelet, dzsinnekkal, Aladdinnal, csodalámpával, és véletlenül
sem másokkal.

Mert a másmilyen mások meglőtték engem. Közelről lőtték belém,
hosszú, ordító, átkozódó, gyalázkodó sorozatot. Ratatatatatátá!
Ratatatatatátá!

Árva orvosba, árva íróba, árva zenészbe, árva szerelmesbe.

Szülővárosom árva szívébe.

A te viráglelkedbe, Desiré, az én csalánlelkembe, acélgolyók, dumdum
golyók fészkeltek, s ott költik ki tojásaikat, égre csillagokat.

Csak ne sodródjam poklok bugyraiba, mert én azt nem érdemlem!
Igaz ember vagyok én, igaz ember vagyok én!

És Desiré is igaz ember, és mindenki más igaz ember, mindannyian
ezen a tájon igaz emberek vagyunk!

Mi igaz emberek vagyunk. Ezen a tündöklő Szabadka-tájon, Palics-tájon,
Brenner-tájon, Kosztolányi-tájon. Fecskelány-tájon. Esti Kornél-tájon.

A Palicsi út elején szótlantul biceg a Vörös Ökör, nehéz, szomorúfűz
feje kövezetig lelóg.

Én meg szétlőtt szívemmel, szétlőtt zsigeremmel, kilyuggatott
ereimmal elvánszorgom a Bajai temetőig, ott meghallgatom ómamák
siratóit, gyarló lelkemért szóló psalmusukat, s szellemek férfikórusa
gregoriánját, szárnyalót, szép kedvesem, a te lelkedért könyörgőt, hű
szíved dobbanását megköszönőt, gyönyörű kedvesem, pillékönnyű
lépteidet megcsodálót.

Istenünk színe előtt táncolsz most, Olgám, szép kedvesem, tested
játéka az Urat vigasztalja, énértem könyörög!

Az én hív kedvesem Jahve előtt táncolt, Jézus előtt lejtett ósanyja
modorában, balladák törvénye szerint.

Ó, Desiré, édes testvér, énám még emlékezők, leborulok az Úr színe előtt!

Könyörögjetekek érettem, gyarló bűnösért, ártatlan ördögért!
Könyörögjetekek érettem, szeretteim, mindannyian!

Lassú parázssal ég kegyetlen tuskólétem hét pokloknak tűzőzönén.

Szerelmes Szabadkám, szeress engemet, úgy könnyebb!

Bőregerek először balra, majd jobbra repülnek kiszikkadt szívemmel.
Mint ludasi pásztor karikás ostora, ha durran.

Ó, a ludasi pásztor! Béke születik két tenyere között. Ó szeret engemet,
azért e durrantása ostor szent sudarával! Rossz lelkek elriogatása
kikericses legelőnkről. Aranysárga hökkentés, golyahír-hunyorítás.

■■■

Ó, azok a csodálatos, halványkék bőregerek szelíd sátánfiakra hasonlítanak, kenyérbél-kenyérhéj arkangyalokra hasonlítanak, szerető szeretteimre hasonlítanak, Desirére hasonlítanak, tölgyszívű bölcsőmre hasonlítanak!

Szabadkám, céda ringatóm, ringyó dajkám, szeretlek!

Körötted denevérek szűkülnek, dalolnak, röpdösnek, vámpírként nyakadba harapnak, veled sírunk, veled reszketünk, két elárulód, két örök fiad, Desiré és én, a tiszta és a bűnös, csak álmodunk, álmodunk, csak álmodunk, jaj, csak álmodunk a végtelenig, mert álom vagy te, Szabadkám, szellő vagy, tavasz vagy, ifjúság vagy, gyerekkor vagy, gyümölcsíz vagy, Brenner nagymama kedves hunyorítása vagy.

Csúf vagy és sír vagy.

Jaj! Csúf vagy, sír vagy, a sírom vagy, az én vaksötét szakadékom vagy mindörökre!

Hideg vagy, jég vagy. Csontokig hatoló téli szél vagy. Idegen vagy.

Édesanyám öle vagy te, Szabadkám.

Didé vagy te, Józska vagy te, friss, meleg tej vagy te rózsaszín szájunk szegletén.

Denevérlélek kifehéredett koponyám körül.
Koponyám nehéz, árva földdel tele.

Jaj, nehéz, árva, fekete földünkkel van csak tele hangládakoponyám, hegedűtestem, lófarokgerincem, tejfehér létem két méterrel a föld színe alatt.

Desiré sír, bőregerek zokognak, én hallgatok.

Jaj, én meg csak hallgatok!

2005. március 19–24.

■■■

JÓZSEF: JELENÉSEK

Csáthnak

A Brenner-hágón
Suhan be Svájcba
Mindig a kikelet.

Tűhegyen át
Tízezer tavasz.

Homokember
Teliholdban
Halkan hegedülget.

1987

JÓZSEF ATTILÁNAK A DÉLVIDÉKRŐL

Minálunk ma sült a hús, Attila, megyek utánad,
Síneken jégből szótték, zúzmarából a te ágyad,
Feleségem rámkiált, legyek igaz szerető!
Kiráhög majd engemet égben a nagy Teremtő.

Kék ám a hely, hol Teremtőnk hahotázik, viccet ért,
Engemet meg elítélnek kutyavörös kincsemért,
Szavaimért, rímeimért, ritmusomért, tökömért.
Legény vagyok, kiáltom én, az én tököm öröklét!

Legény voltam, hörgök, s hörgöm, magyarságom még
megáll,
Ezt vágnák ki, herém dala igaz földre, égre száll!
Mezeinken füvek égnek, búzák félnek:

– Agresszió! – okádnak rám kurvák, vének.
Hazafelé menetelnénk, futnánk, jaj, szaladnánk,
A jó sült húst, Attila, nem kapja meg soha szánk.

2005. július 13–15.

RADNÓTINAK

Rőt sövény előtt Fanni áll,
És vár, vár, vár, vár, visszavár.
Most a rőt sövény csúf határ.

Nem ír semmit a délelőtt.
Még házfalakra sem. Ledőlt
Bástyánk: a velünk összenőtt.

Hova is jönnél vissza, nincs
Meg itten a kékség, kitekints
Égre, kinyílik nevenincs!

Sík Sándor keresztje megáld.
Tudd, költő, az óra megállt!
Homlokodra a béke leszállt.

A mi igaz békénk ott fészkel
Két szemed közt: rontott ésszel
Elindulunk szembeszéllel.

Rőt sövény előtt áll Fanni.
Mevár. Meg akar maradni.
Szabad mezőkön szaladni.

Szabad mezők aklok immár,
Pokolba vezető sínpár.
Nevetnek anyámnak kínján.

2009

FÉLÁLOMBAN

Thurzó Lajos emlékének

ringat bölcsőhelyem tejszagú csöndben
Göncöl hét táltosa száguld Bátka felől Paphalomnak
kilenclyukú aranyhídról tüzes kos lép
Sederjány fölé
homloka közepén Esthajnal szarva
dobszó hallatszik banyakemencék vállán
fehér padkáikról
hangos sikoltással elárvult galambok
zuhannak Tisza gyöngyházába
s ott ül a költő a parton immár ötvenkilenc éve
nem mozdul szobor is lehetne
vers születik lelke szövőszékén
foszforos nyugalom rózsza csöndje
zárja dalát
amelyből csak néhány szókapcsolatot
vetett zajló felszínre
az örvény
két elárvult hídláb
szomorkodik vízből
kihunyt fényű
hite ötágú csillaga helyén
szelídsége
ártéri fákban
dühöt gerjeszt
folyó szája part fövénye
beleordítaná fényes levegőbe a dallamot
jégtáblákon meredt ábrák
széljárta kongó padlások
reszkető parasztok
zokogó riporter
nem így akartuk jaj nem ezt akartuk
hallgat és mereng
nem veszi észre évszakok váltakozását
hámlik a vörhenyes kéreg
azóta is

észrevette más is
kürtölte világgá
artikulálnám én is
nyakamon hiába dagadnak az erek

2005

KÉSŐ ÓRÁN, ÁTHÁGOTT ÉVSZÁZADON

*A kilencvenéves Andruskó Károly
barátomnak szeretettel*

Szőlő tőkéjében teremt a véső,
Évszázad napjának sugára éled.
Kicsinyke szoba, kedves fecskéfészek,
S kuckót rakó szellem munkál ily késő

Órán, áthágott véres évszázadon,
Mely ránk szitált minden borzalmat, rémet:
Megfeszített, átkos baráberélet,
Talicska kézben, batyu a hátakon.

S rója kés hegye legkeményebb fába
Kard utcai kapu csikorgását,
Gyermekek majszolják a finom kását,
Aztán meg szárnyuk örvény a világban.

Tájak araszolnak tölgy asztallapra,
Végtelenség terem 2 × 2 centiben,
Felhőkarcoló fűz csillagot egyikben,
Másikban andalúz hölgy magasztalja

Jézust, s kéri: – Áldjad meg e maestrót,
Mert elhozta valami messi vidék
Minden élőjének szép, szelíd szívét!
Lelkét föllapozza, életem ez volt,

Mondja majd Néked az utolsó órán:
Ólomgóz, festék, öntött betűk, szöveg,

Újságok, röplapok, nyomatos kövek,
Linók, vésetek, metszetek, jó pohár

Bor, baráti szó, sok nyelven kimondva.
Kontinensek, városok tenyeremben
Elférnek. Madárlátta kenyeremben
Éltetöm New York, Zenta, Dinka Nyomda.

2005. május 16–17.

A ZSIDÓ TEMETŐ LEJÁRÓJA

Andruskó Károlynak

Itt kezdődik az út
Réten és lápon át Adorjánra,
Onnan Kanizsára,
Martonosra, Szögedébe,
Nagyvilágba, Budába.

De leginkább Kisrétbe jártak
Erre lakók, tópartiak.
Kétkvadrátos bérletükbe,
Foltozott, vidám életükbe.

És visszajárnak valahányan,
Tömött sorokban évszázadok óta.
Lássad dédapádat, Lukács Pétert,
Költöm, s nagyanyádat,
Lukács Veronát.
Mezítlábuk nyoma áldott porban.

Lejáró alatt kifolyókút.
Nénikék korsókat merítnék.
Keringőznek galambok, szelídek.

Vigyázonk leszól, képiró
Krónikásom nem feledtem.
Dolga a küldetés.

Küldetése lélek:
Ébredj, Körösztyös, ring
Áldó szellő, jegenyefád
Sudara fészkeinket megőrző
Biztos várunk!
Hollószárny ecseted, festőm,
Daloljon! Ének a szín,
Ritmus ecset körözése,
Tópart a szó, föltámadás,
Rikoltja vörös vércse
Erre a világra.
Vérvörös világra.

Odalent meg folyóskút
Lágy vize éltet
Bácsikákat, nénikéket.

Innen indulunk,
Ide megtérünk.
Elférünk, megférünk.

Eperfák hallgatag sora
Kivezet Tejútra.
Vezérel napra és holdra,
Csillagokra.

Ecset köröz,
Színek énekelnek.

Festőm, szíved dobbanása
Rak immár
Új fészket
Gólyának, fecskének.

Szabad lesz a lélek.

2007. július 23.

JELENÉS: PILINSZKY

Hangok mestere föláll a zongoraszékről.
Levelet ír a legelső titkárnak.
Kegyelem, súgja a tücsök.
Szorgos hangyák lerágnak húsomat.
Ami marad, világol vaksötétben.

Viharok dúlnak tengeremen.
S fölsejlik végre a szélvédett öböl.
Parti homokban fölriadt szögek.
Boldogok, akik megfeszülnek.

Keresztfám tövén vércsepplítánia,
Pokolmélyen pokolfeketében.

2007. február 14.

ÁRVA BOJTÁR KESERGŐJE

Tripolsky Géza emlékének

A zentai Nagylapason
Legelget a barna kosom,
Nyakában a rézkolompja
Csak azt veri és zokogja,
Szökésben a számadója.
Urunk rétvét általrója
Gamós botján, vasbocskorban,
Fáradt nyoma áldott porban.
Mécsvirág kél ki előtte,
Búcsúingét Cicell szőtte.
Dávid fakó dalainál
Bules, Czakó, Banka Mihály
Hívják Kos-fejétől, érjen
Mezejükre csöndes éjben.
Szolgafán lóg aranybogrács,
Izzik, pillog ganajparázs.
Bules a tarhonyát főzi,

Czakó a tarsolyát őrzi,
Banka Mihály tüze mellett
Birkáiról énekelget.
Van elég hely, terítheted
Mienk mellé köpönyeged,
Szökött ihász, szólalj vissza!
Égben milyen az a Tisza?
Olyan édes, mint ezt tudjuk?
Szülénk, jövődönk és múltunk.
Víztükrében csillagnyájak
Ide mindig visszajárnak
Ősi szárnyék védelmébe.
Hősi árnyék vés elménkbe
Képet és dalt szépanyákról,
Juhászokról és tanyákról,
Kemény hitről, kételyekről,
Sántaságról, mételyekről,
Füzesekről, legelőkről,
Igazakról, mesehősről.
Elérkezvén hazatértük,
Lélekkal vert harang értük.
Néked rézkolompok repedt
Dala mondott keseredett
Búcsúztatót. Fölsorolva
Kötötte közös csokorba
Summázását számadóknak,
Rablásoknak, támadóknak,
Vérfolyam-nagy-szaladásnak,
Túlélésnek, maradásnak,
Születésnek, meghalásnak,
Fazekasnak meg halásznak,
Kubikusnak és révésznek;
Veled együtt révbe érnek.
Örök helyre hazatértek,
Itthon vagytok, már nem félték.
Szól értünk ünnep harangja.
Bules, Czakó Elek, Banka
Meg más *öreg pásztor* minden
Génjét továbbadtad, kincsen
Se kapni ilyet, csak örököl,

Huntul, kuntul meg töröktül,
De a magyartul leginkább,
S egybekötnek szederindák,
Ezer évnek acélkapcsa:
Bocskorszójunk meg a kapca.
Terelgetem árva nyájad,
Baktatunk lassan utánad.
A zentai Nagylapason
Sírva béget barna kosom,
Elveszett a rézkolompja,
Szökésben van számadója.
Teste-lelke földbe-égbe,
Fény fászlizza csöndességbe.
Kicsi kolomp fenn lakik már
Toronyban a nagyharangnál.

2003

ÖRÖK PARTUNK

*A hetvenöt éves Benes József
barátomnak szeretettel*

Azóta is fogy ez a part,
Szakad vízbe, elúszik Bácska.
Napnak körme szívünkbe mart,
Kovászos kenyérke, kalácska.
Elhalkul ének, falevél lehullik.
Rekedt a hangom, törik a szó,
Csak az átok s a tövis való.

Azóta is elfogyó e part.
Vásznad kegyetlen emlékezés.
Gennyedő a seb, mit elvakart
Mirajtunk a gonosz ébredés.
Elfakul a kép, a fény eltörlik.
Rekedt a hangom, reped a szó,
Csak az átok s a tövis való.

Ó, ezt a partot tüskék befonják,
Akkor is, meg aztán is, most is
Járatják mivelünk a bolondját,
Imádatják az átkos kort is.
Blindrámádban él gesztenyesor.
Hörög a hangom, elhal a szó,
Csak az átok s a tövis való.

Ó, ez a part átkoz és megáld,
Réteges teste szó balladát,
Ecsetfurulyád dallama szállt,
Szerették füvek, szép almafák.
Vastag ködre feszült Krisztus-tested.
Mégfagy a hangom, megfagy a szó.
Csak az átok s a tövis való.

Ó, ez a part szép leány csípője,
Remegve simítja csibor kezéd.
Tengerszem rajta, király tíz őre
Kardokkal vigyázza. Sikolt ecset,
Fuldokló felhő, kagyló fölrepül!
Még halt a hangom, elhalt a szó.
Csak az átok s a tövis való.

Sihelnik konflisán repülünk égbe,
Két szürke kopog korzó kövén.
Fested örök partod zöldre és kékre,
Nem marad semmi torzón, pőrén.
Megőrzöd, Jóskám, ami a mienk.
Hang helyett kép van, a szó helyett szín.
Átok is, tövis is, ritmus meg rím.

2005. szeptember 17.

A JELENTÉKTELEN PEDAGÓGUS BALLADÁJA

Osztályfőnökünk, Szloboda János emlékére

Ha majdan a harang megkondul értem,
Értetek is szól, diákjaim, de én nem kértem
A kondítást: nem ez az érdem.

Az ember mindig kész fellázadni,
Súgja halkán a Londoni színben
Rejtőző látnok, szája nincsen,
És szeme sincsen,
S hallom hullámok bölcs bomlását,
Álmodok: kezem egy kilincsen,
Hiába rázom, zörgetek,
Rámhuhog kilenc fürgeteg,
Vihar kerít, döngnek legyek
Béke vagyok, béke leszek,
Nem lázadok, nem lázadok!
Déli Tisza tükrén nyafog a fogyó Hold,
Dionüszosz röhögi szüretem,
S megáldanak részeg istenek.

Ősök nyomán legelőket járok,
Bőrdudámban vihar meglapul.
Elkerülnek engem királyok, cárok,
Erdő-mező kinevet: kimart kentaur.
Rackáim legelnek, disznaim túrnak,
Lovaim üvöltnek, marháim bőgnek,
Kuvaszom, megőrzöm, üzent az Úrnak,
Ínségben vagyunk, ideje már bőnek!
Kuvaszom, pulim nyalják a kezed,
Nagyurunk, ők még nem vétkeztek.
Helyettem s értem már vezekelnek,
Szűrőd alá bújik e büszke évezred.

Makogok én, *elvtárs urak*, szűkölök, két kezem
Béklyóban, szám felé közelít a lakat,
Nyugtató csíp nagyot viritó seggemen,
Ordítok, s nem lázadok, ám halad

A kurva karaván, a bűzös nagy körmenet,
Bógnak a tevék, az emberek, a szamarak,
Én meg a fogyó Holdunkra nézek, vonítok:
Akarat szabad és az ember is tán szabad!
Bizonyítod, lotyó Luna?! Bebizonyítod?

Énrám, lihegi-dadogja kocsonya Hold, száz
Pontos törvény vonatkozik! Égi sárkányok
Tőlem kérdik: erős kötés és való oldás
Árt-e, használ-e, áld-e árva lánykátok
Élet fája ágán, élet fája rügyén?
Nyelvem harapom bűzös ürügyén
Szólalomnak, s lesem buborék hiú
Feltörését, leány, avagy fiú
Tüdeje hellózik kék ájulásból?
Zagyva, mutáns akkord lét múlásról
Trombitál fülembé ártó szózatot.
S visszaszólok gumikastélyomból:
– Jól vagyok, kedves, túlon túl jól vagyok!
Mégkaptam részem, véreset kacagok,
Motolla szívem jajkiált, négyet jobbra,
Mozdul botlábam, majd kettőt balra,
Ép testben ép lélek, ez jó, rá se ránts!
Ablakom előtt, ha ablakom volna,
Meglátnám éj csudaszép moziját:
Zsúpon az aggnő, felszökik kabla,
Cimpája kitágul, lefittyed ajka,
Nyerít a táltos főördög Bonifác,
Fogai között csörög a zabla.
S karóba húzva pipáz egy buzeráns.

Világnak óceánja pofámba tekint.
Teremtést kezdesz, teremtést megint?

S énekelnek ám nyomorú hullámok,
Nem lázadhatunk, mi hívek, tudjátok!

Kötik hátra két kezem, tisztán tiszta két kezem,
Étkezem és vétkezem, étkezem és vétkezem.

2006 – 2008. december 20.

LÁBUJJAIKAT NYÚJTOGATTÁK

Tolnai Ottónak

Lábujaikat nyújtogatták nyalka gémek
Azon a lapon, ükapám nyomán
Törökök jártak, labancok, rácok,
Osztrákok, magyarok. Mi csak bácskaiak
Vagyunk, mondta dédapám örökségképpen,
Ez a mi keresztünk, cipeljük, vállon
Űl mindenféle pióca, hozzánk nem hasonló.

Nyalka gémek csőrükkel rendeznek
Életbevágó dolgokat, tollat, halacszkákat,
Istennek szép világát, magunk
Pikkelyeit, emberséget, sóhajtásokat,
Szívdobbanásokat, gyáva nép gyáva
Vezéreinek remegéseit, rejtőzéseit,
Gyáva nép gyáva vezérei nap ne süssön
Rátok, mondom, szeretőtök okádjon!

Valami gerillák nyilakkal lődöztek mitőlünk;
TöFe gerillái dalolva meneteltek Csész-tó felé,
Tökös-tó felé, nyilaikkal mosolyogtak,
Mosolyogtak, heherésztek, TöFe, TöFe! TöFe:
Kétkönyök utca felől iramodsz-e délibábnak?
Délibáb errefelé nincs, ordít TöFe, egyetlen
Ellenlábasa Űrnak, kanizsai cserkészotthon
Évezredes rímelője, egyetlen igaz rinocérosz!

Aranyhal ficánkolt égben, Mennysországbán,
Tiszában, Körösben, rohadék erdőkbén,
Rohadék lelkekben, seholsincs emberekben.
Azt mondtad, TöFe, nekem, Kosztolányi
Doktor meggyógyít, mert égbe ér ujjá, lila
Körme, halványrózsa élete, s akkor megtanultam
A Kip-kop köveznek verset, aztán az egész ciklust, mert mi
Voltunk a ciklus, Teleki Mária tanítónő, meg
Raffai Rózsa tanítónő, meg Pató Ferenc tanító úr,
Aki elmagyarázta, kik is a magyar menekültek.

Mi vagyunk, gyermekeim, kanizsaiak, vajdaságiak,
Mi is leszünk, mindörökké mi leszünk,
Így mondta ezt Pató Ferenc tanító úr, meg a többi tanítók is
Ezen a tájon!
1956 októberét–decemberét írtuk akkor, s magyarországi
Menekültek éltek akkor Kanizsán.

Aztán eljött a tél, a zord, a fagy, a szél,
Gerilla létünk megfogalmazása. Megrácsolása.
TöFe: szólj értünk, megérdemeljük, mondom,
Rád hallgatnak ebben a világban, s mások is ezt mondták,
Halk plébános oltár előtt, második gátórház
Előtt, fűzfák alatt, Majomsziget közelében!

Lábujjaikat nyújtogatták akkor nyalka gémeek,
Mindenféle kócsagok, szárcsák, kárókatonák,
Kanizsai magyarok, kanizsai magyarok!
Kanizsai magyarok:
TöFe, Koncz Pista,
Cigonya, Szeles Karcsi, meg mindenki más!

Valami szobrok, valami dalok.

2005. március 15. – július 26.

UTASSY JÓSKÁNAK

Hó meg jég világában keresitek?
Pedig egy költő rálelt a sírra,
És rázza azóta is: Kelj ki! – kiáltja.
És szavára föltámad, meg van írva.
És föláll arra a lépcsőre, ahonnan
Belátni a teljes nemzetet. Talpra
Álltam, zengi minékünk, talpra
Népem, ne várj harmadnapra,
Lelked kőszikla, erre épül vár!
Homályos szellem sötét napvilága
Kúszik kígyóként, szorítja nyakunk.
Ki tekint őszinte hittel miránk ma?

Ki hisz minékünk, nehéz, közös járom
Megrabolt, becsapott, sánta nemzetének?
A költő szent sírt renget negyven éve:
Hangja már a kovász, az egyetlen ének.

2006. március 19.

FÖLTÁMADÁS ELŐTT

Cs. Simon István emlékének

Ma lánylocsolóba mennek
Virágos kalapban dalos kedvű
Terjáni legények,
S holnap kalapálni kezdik
Szénavágó kaszaélet.
Illatos füvek hajladoznak szélben,
Tiszta ég éled leányok szemében.

Aztán utolsót kondul a harang,
Pereg a dob kecskebőre.
Sóhajtva roskadó házfalak.
Ördögcérnában rejtőző kereszték.
Lehet föltámadás esztendőre?

Szomorú akácok rejtik fürtjeiket,
Rezegnek kétszínű nyárfák.
Hallgatag parton csenevész tölgy.
Dombocska rejti szultána álmát.
Megdermed odafönn egerészölyv.

2007. április 9.

SZÍVEMBEN TERJÁN

A Cs. Simon István Baráti Társaságnak

Megértem, istenem, mert túléltem
A rostáló időt, égre-földre nézhetek,
Virágokat láthatok, illatok csábíthatnak,
Madár röptének ívét felhőkre satírozhatom,
És énekel a rigó reggelenként ablakom alatt.
Csak a széki pacsirták véreznek
Szultána szíve fölött, s megéled síró halom,
Mert minden este zokog e táj,
Mert minden köddé lesz, minden fáj,
Mert minden szögön lóg erre: keresztfán.

Gézánál ülhetnénk asztal körül:
Kálmán, Imre, Öcsi meg én.
És te is, mert ki más, itt lennél.
És Dénes vonója velünk örül,
Olaj nehéz szaga megül kocsma szegletén.

És folyóparton, híd alatt a halak
Hallgatnak, minket hallgatnak.

Elterül lelkünk meleg napsugárban,
Elindulhatunk: ingben-gatyában,
Mezítláb: tarló nem rémiszt soha!
Latinul tanultad növények határozóját,
(Ama latin neveket
Én soroltam teveled,
Mert Vójónál latint én tanultam.)
Križevcire, aztán meg Mostarba,
Ahova mégis elgyalogoltál, mostoha
Karszt megszeretett, kosárba
Szedte virágok gyöngé szirmát, soha-soha
Nem feledlek, súgta sokszázados híd,
Mely sokszázados diadalív,
De szétlőtték, láttad te is,
Mindenféle világtévé alig várta
Az alantas szenzációt, csámcsogta,

Vadkan és borz foga
Rámázta, koronázta, bűdösítette,
S gyomrát reszketve kiürítette:
Ezen a tájon! Utánad jöttek a bokrok,
Neretvai pisztrángok, koboldok.
Nem ijesztettek, sírtak. Zokogtak.
Elmehetnék igrícnek, de morogtak
Erre fölöttes hatalmak, valagad
Lábuk megtalálta. Kicsavart hatalmat
Termett utcánkban az akácfa,
Tüskéset, ám méheknek kedvest.
Fürtökben lóg ágakról a nátha,
Halált hozó, szemfényt megtörő görény.

Tiszán sereg az igazságos örvény,
És vagy lehúz, vagy segít. Hátha
Habokon úszhatunk, mert valaki megszeret,
És szól is értünk, ahol lehet.
Dalod csírázik minden jó határba.

Ó, öreg, csak kifeküdtél, fehérén,
Ártatlanul és szótlanul. Szemérem
Elhagyta szádat,
Ugat az alázat,
S veszett kutya mezőn a virág.
Patkányféreg mindent kirág!

Ezt érdemelted?
Ki emel szót teéretted?

És röppen Mihály meg Rafael,
Trombitára Tiszánk rálehel,
És fölszáll az éltető pentaton!
Tükrén tör kontrapunktot hab:
Ezek maradnak,
Zengi égi szózat,
Amelyet várunk, üdvözítő hang.
Ezek megmaradnak:
Libben tenálad régi, szöttes firhang,
És kilenc lyuk fölött híd megáll.

És a kilenc lyuk alatt tiszta víz folyik.
Harang megkondul: dél van, Terján!

Ébredj, fű, s ébredj virág!
Szikes örülj, apró virágod,
Pipitér világod
Illatozzék, szirmát kitárd!

2007. augusztus 3.

CSÓKAI MÁRVÁNY

Szerelmesek szemlélik
Kedves sétájuk során:
Sziken-lápon költő élt itt,
S nem részelt úrvacsorán.
Megállnak a tábla előtt.
Naplelke fénylik.
Jéghideg kő mégis.
Csókolgatják árva szellők.

2007. szeptember 20.

KILENC VÍZTÜKÖR

Cs. Simon István emlékére

Sóvirág vihartört lelkén
Főlakadt márciusi nap.
Sarjadó fű fölemeli fejét:
Ki vagy, ki vagy, ki vagy?
Főlébreszt, mint a nyitnikék.
Rebbenti sáros szárnyát
Hajnalt bontó pacsirta.
Léted lerombolt Terjánját
Élteti lelkemben sírja
Egy anyának: eltűnésre
Ítélt temetőben. Harangláb

Roggyant, bús keserősége
Kiált keményen, hagyják rád.
Ébresszed, akit szikesen lelsz!
Sóvirágok közül, kilenc lyukból,
Megéled Aranka színén Kilenc,
Ördögöt ver hullámon hússzor.
Öreg jegenye rikolt, mi lesz?
Furulyád jégverés mégis meggyalázza.
Léderer kertjében rikkant régi páva.

2009. március 7.

INDULAT SZÜLTE SOROK

Vajda Gábor halálhírére

Elszállt idő, ki tudja már,
Renkó volt utolsó betyár.
Letapostak istenembert,
Bús tájunkon szólni nem mert
A süvöltő szél, sem a vér nap.
Borít mindent sötétségkalap
Eget-földet, vizeket.
Mefizettük a tizedet!
Mefizettük a tizedet!

Renkó hörög, kötél szorít,
Levegő nincs, sötét borít.
Bitófának szép tövében
Királytüske hét kövéren.

Renkó betyár lelke freccsen,
Kisebbségi kecseszkecsken:
Pofán verünk minden nyárfát,
Kiheréljük testünk árnyát,
Csomót kötünk a nyelvünkön,
Nemzetiség könyökünkön!

2008. július 4.

LÉNYEGI KÉRDÉS

Göncz Lajosnak

Akkor együtt álltunk a zenede sarkán,
Lányt vártunk, megjött, szeretet hangján
Szólt egyszerű ének, ősök hangja,
Katedrális veretes nagyharangja,
Magyarok vagyunk, zümmögte egy légy,
Egy méhecske, egy szúnyog, szerteszét
Bimbózták, nyílották éltető igét,
Olvasni, írni tudj, mondd érthetőn igéd,
Nyelvi kisémmizett, anyjától megfosztott,
Ősi kötelékből elűzött, szívében koszlott
Meztelen csiga háza, hazája nélkül!
Semmi sem szolgál igaz menedékül,
Csak a nyelvem, anyám vére, anyád szíve,
Folyóinkat zabolázó hidak íve,
Minálunk csak Tisza, minálunk csak Duna,
Örökségünknek igaz manifesztuma.
Oh, gyerekkor, oh, társak, oh, zentai légtér,
Megteremeted mindazt, amit megígértél?
Azon a sarkon a leányod jött, bátyám,
Maradékok anyja. – Apa, de jó, vársz rám! –
Csicseregte *akkor*, dallam égre szárnyalt.

Most már minden sarkon megütközünk árral,
Lépfenékkel, nyelvet harapók hadával,
Halál képében jó mérges pók kaszával,
Létem megtagadó, szívemet megrontó, álnok
Lélekerő, koszorún virító, magyar átok,
A legnagyobb lépfene, édes bátyám,
Megfojt, zsigerel, leköp! Ki vigyáz rám,
Ki vigyáz rád, ki miránk, mégis maradókra?
Isteni ítélet, isteni libikóka?

(Mellékdal)

De sok víz lefolyt Tiszán, Dunán *azóta*,
Röhög, büntet, statuál ribanc Ajrópa!)

2005. július 10–12.

MESSZE VAGY-E?

*S fölhanzik Dávid szólama
Emlékeim katedrálisának boltívei alatt:*

*Mert nincsen emlékezés rólad a halálban,
A seolban kicsoda dicsőít téged?*

Valamely zentai kántor hangja rémlik fel mostan,
Nyögő orgona fülemet vájja, s fölriadok,
Éjjelnek zordon éjjelén kerubok röpdösnek
Ablakom előtt, négy szárnyuk szabdalja
Ködös szeletekre gomolygó valóságomat:
Jóka, Pitti, hangzik Juhász Erzszi keresztelő szava,
Időtlen időközön kúszik át e két kedves szó,
Rajtunk ragadó örökség.

S a felriadó éjben hallom kántálásod, Jóka,
A púpos kicsi Krisztust utánzod, megállsz
Szellős szobánk közepén, ahogy e gnóm
Szokott megállani a banképület sarkán,
Újvidék központjában, és szinte sírva bőgi,
Novosti, novosti, nohovostiii!
És ott gurgulázik jövőnk a torkában,
A mi jövőnk, amelyet szépnek hiszünk,
Amelyről elhisszük, hogy lesz, érdemes
Küszködni is érte, naponta alig enni,
Teleket átaludni jeges szobában,
Šupljikac vajda szemetes utcájában,
Amely a Búza térbe torkollik.
Ó, ezen a téren csírázott minden versünk!

Megszenvedjük mi előre a sorsunk!

Csak nem tudjuk, hogy szenvedünk.

Örömmre hasonlít minden, az is, ami fáj.
Az is, ami búzlik. Pedig foszlik a dög.
Körülöttünk tavaszok fuvoláznak,
Félrekoptatott, félretaposott cipőnk,

Fényes fenekű nadrágunk végigcsoszog
A Ben Akiba Színház felé. Ki gondolja
Akkor, fura tavaszunkon, mimikri e színház,
S igazi kameleon a léte, de megérjük,
Megéljük színeváltozását.

A színház épülete mellett áll
Az elátkozott trafik, ott rakod tarisznyádba
Minden reggel szalonna helyett
Az öt doboz niši Moravát, dohányt nyel torkod,
S hol marad el, ó hol marad el az
Áldott tésztából kisült mindennapi kenyér?
Csak maradjon alapimánkban, mondog,
Ott a helye, azért tanította velünk
A Mester, hogy tudjuk a helyét minden fontos
Dolgunknak, de mindennek ám, ami fontos.

És az Úr megtréfál minket!
Szemben velünk Borbély Bandi.
(Volt ő magyartanár Hetényben a román határon,
Meg Törökkanizsán, tán még mindig az,
Ha szerencséje van.)
Hóna alatt kopottas farmernadrágja.
Eladnám, mondja, vegyük meg, szólalsz,
Mert tudod, Bandi napok óta alig eszik.
Én meg aznap kaptam honoráriumot,
A Rádió akkor jól és pontosan fizet.
Élhetnénk néhány napig a pénzből,
De közösen megvesszük Bandi nadrágját.
Jó rám, a kocsmai klozetben fölpróbálom,
Dehát mindnyájan iszonyú soványak vagyunk,
Alultápláltak, mondanák a hozzáértők,
Pedig csak studentek vagyunk,
Az újvidéki Magyar Tanszék hallgatói.
S örömmünkben, jó az üzlet,
Beülünk a Búza tér büdös kocsmájába,
Elisszuk hárman a nadrág árát,
Meg a maradék honoráriumot:
Ez ifjúságunk legszebb pillanata.

Šupljikac utcai lakásunk ablakának
Utcai felső tábláiban nincs üveg,
Belül meg az alsó táblákból hiányzik,
Kit érdekelnek ilyen apróságok!
Magyar Szót ragasztunk a hiányzó
Üvegek helyére, s érezzük, megvéd
Bennünket a Magyar Szó, pedig tél foga
Csattog a tájon, paplan és dunyha
Véd minket bénán, meg anyáink aggódó,
Tájhangokkal spékelt ráolvasása.

Pedig ablakunk alatt villan a dárda hegye,
Oldalunkat sebzi, a spongya ecetes
Nyelvünk előtt, s hernyós a borunk,
Ám Erzsi kedves szava széttör minden
Rettenetet, Jóka, Pitti, csacsogja
Orrára csúszott fekete szemüvegkerete,
Tupírozott haja örök szénaboglyánk.

Ülsz odafönt, Jókám, augusztusi felhő fodrán,
Ahogy meghagyta, ám január van mostan,
Tavasza hasonlító hamis időszak.
Látod Istent is, és belátod a lelkemet is.
Erzsi hangja is közelebb tehozzád.
Én itt lent, elátkozott tájon, kannibál mezőkön
Nem hallhatom immár, Pitti.
Csak a pintyek hangja imitálja a régi
Meggzólítást, meg két vörösbeigy is idejár
A teraszunkra, magvakat szór ki feleségem,
Legalább nektek legyen könnyebb a világ, kicsikék,
Sóhajtjuk az ablaküvegen át, prédikálunk
Szent Ferenc módján madaraknak.

Nagyon nehéz most is, mint nehéz volt,
Amikor átvonult a Képesifi szerkesztősége
Valami hivatali terembe, s a Dolgozókkal együtt
Kitört némely fiatal nyakakat.

Kik kényszerítik ezt mireánk? Miért e keresztre feszítés?
Kell ez nekem?

Kell ez minékünk mindnyájunknak?
Kérdezed a sivár szerkesztőségi szobában,
Megszólal diadalmasan a déli harangzó,
Díszes katedrális büszke tornyában,
Amely előtt hatalmas szobor fenyeget minket,
És átrágják már a lelkedet
Akkorra mindenféle fenék, ahogy mindenki lelkét
Podvássá teszik a szelek és a vizek,
Az elfolyó, mérgezett szőke vizek.

Tiszán veszett hab úszik,
Égen fehér felhő.
Lábad lelógatod:
Szarufára szegezett
Bőregér.
Fehér Bárány.

Anyád csomagolta a kolbászt.
Két napig őrizzuk, arany tartalékunk.
De befaljuk, harmadnapon ez történik!
Harmadnapon s legszentebb időben!

Ülj az asztalomhoz, Jóka,
Üljön itt kedvesed, és minden maradékod,
És az én kedvesem is üljön ide,
Meg az én maradékaim is,
Mi most várjuk unokánkat,
Én meg röpdösöm, a világmindenségben
Röpülök, Jóka, örömömben, mert megértem,
Megéltem ezt a pillanatot!
És letöröm kiherélt kenyereimből a pillét,
Mert cukorbajom miatt rendes kenyér nem jár énnékem:
Félreteszem az imitációt,
Neked teszem félre, ez ma a világom.
Szürke Úrvacsora készül, Jókám,
A legszentebb helyen,
Kálvin gyalulatlan asztalánál,
Kereszt és csillag, üvölt a filmterved visszafelé!
A mi sivár konyhánk szürkén kedves asztalánál, amely mellé
Annyiszor leülsz, ha tengerről jössz meg

Szecessziós Szabadkára, amelyet
Megszokunk, te is, én is,
Mindig másról beszélünk, mindig
Máshol vagyunk, Újvidéken, Zentán,
Feketicsen, amelynek neve most Bácsfeketehegy,
De nem vigasztalódsz,
Nem vigasztalódhatsz.

Anyád csomagját harmadnapra kibontjuk.
Harmadnapra ez esik minálunk,
Šupljikac vajda sivár utcájában.

Befalunk mindent,
Húst és belet,
Füstöt és kormot.
Ördögöt elűző fokhagymát.

Megmarad számomra a rádió hangja,
1986. szeptember 11-én délután fél ötkor,
Palicsi kertemben öntözöm éppen
A földieperpalánkat, Kamancon meghalt,
Ma meghalt a költő, Podolszki József,
Azt mondja a női hang, most is hallom,
Bársonyos hang, borzasztó tartalom,
Ó, azt mindig hallom, ha rád gondolok,
És újabban naponta gondolok rád:
Te negyven mögött éppen. Én negyven előtt.
Éppen.
Akkor.

És mementó Csernik Attila hangja.
Amikor náluk járok, s főlemlegetünk,
Erzsivel összeborulunk és zokogunk érted,
Sírjatok, mondja Attila, Jóka megérdemli
Könnyeteket!

Ki mit érdemel?
Megkérdi ezt az Úr az út végén?

Íme, túl vagyok a hatvanon,
Éppen.
Egyedül állok, s mintha
Áruló lennék. Nyugdíjas vagyok,
Mintha idegen lennék.

Messze vagy-e, Jóka?

Kezem kinyújtom,
Ujjam hegye valamit érint.

Kavargó januári ködök,
És a csönd, a csönd.
Visszhang sem válaszol immár.

2007. január 14–25.

TÜNEMÉNY

Jókának

Költő ül fenn felhőske fodrán,
Lábát lógatja, tekintete titok.
Odalent-társam póre, profán
Gondolatod méreg meg gyilok.

Kinevetnélek, mit érek e csínnyel,
Szelek elfordulnak, próféták heréltek.
Te megmaradtál, de minek? Színnel,
Szóval, cselekedettel, kollaborált erények

Színkevert szívével vétkezel ködök
Kemény királysága ellen, köldök-
Zsinórod csattanó maszlaghoz kötött.

Állj meg, égi áramlás! Veszett kölyök
Kér irgalmat, ne verjék át a cölöpöt
Átkozott testemen! Júdás leköpött.

2007. június 21.

CSAK EGY CSÖRLŐ SIVÍT

Beszédes Istvánnak

A szürkületnek vége, mondja a költő,
Napot dicsér, szemvilágot oltót,
A fény mégsem rostálja,
Őserőnk bár forrása,
Egymástól az igazat és pondrót.

Ilyesmire kevés ám egy emberöltő!
Szürkületet szürke szül,
Bűnbűzös színkeverék.
S akiknek mindez elég,
Nem élhetnek emberül.

Parányoknak tánca nem szembeötlő,
Csak fénytől vonítanak veszetten!
Átkozzák őket földek és vizek,
Gyomrok, lépek, tüdőök, vesék, szívek,
Fényes szemek: fényükveszetten.

Ne káromolj, testvér, teremtés ködlő
Forrongása szabályos játszma.
Előre eldöntött, határozott
Lépés. Égi batár hozott
Szürkén szürke, fakult világra,

Létednek, tettednek lelkened árnya,
Felhőkócsagodnak már nincsen szárnya.
Égre repülni meddő játék,
Élni, élni, lenne ajándék!
Csikorog, vesszétül sivít egy csörlő,
Határokat kerít kegyetlen körző!

2005. április 17.

